Zbornik sudske prakse

MIŠLJENJE NEZAVISNE ODVJETNICE
LAILE MEDINE
od 1. kolovoza 2025.[1]

Predmet C-422/24

Integritetsskyddsmyndigheten
protiv
AB Storstockholms Lokaltrafik

(zahtjev za prethodnu odluku koji je uputio Högsta förvaltningsdomstolen (Vrhovni upravni sud, Švedska))

„Zahtjev za prethodnu odluku – Zaštita pojedinaca u vezi s obradom osobnih podataka i slobodnim kretanjem takvih podataka – Uredba (EU) 2016/679 – Osobni podaci koje su kontrolori karata koji rade za društvo za javni prijevoz dobili kamerom koja se nosi na tijelu – Informacije koje treba pružiti ispitaniku – Članak 13. i članak 14.”

I. Uvod

1. Ovaj se predmet odnosi na obvezu voditelja obrade, kako je definirana u članku 4. točki 7. Uredbi (EU) 2016/679 (u daljnjem tekstu: OUZP)[2], da ispitaniku pruži informacije ako se osobni podaci prikupljaju kamerom koja se nosi na tijelu, koju nose kontrolori karata u sredstvima javnog prijevoza. Obveza voditelja obrade da pruži informacije ispitanicima u vezi s obradom osobnih podataka predstavlja korolar prava na informacije koje je tim ispitanicima dodijeljeno člancima 12. i 14. OUZP-a[3]. Kao temelj načela transparentnosti[4], pravo na informacije „jamči transparentnost svake obrade” u kontekstu OUZP-a[5].

2. Konkretnije, od Suda se traži da odluči o tome je li u situacijama koje podrazumijevaju prikupljanje podataka kamerom koja se nosi na tijelu odgovarajuća pravna osnova članak 13. ili članak 14. OUZP-a. Razgraničenje područja primjene svake od tih odredbi znatno utječe na vremenski okvir za dostavu informacija, kao i na moguće iznimke.

1 Izvorni jezik: engleski

2 Uredba (EU) 2016/679 Europskog parlamenta i Vijeća od 27. travnja 2016. o zaštiti pojedinaca u vezi s obradom osobnih podataka i o slobodnom kretanju takvih podataka te o stavljanju izvan snage Direktive 95/46/EZ (Opća uredba o zaštiti podataka) (SL 2016., L 119, str. 1. i ispravci SL 2018., L 127, str. 2. i SL 2021., L 74, str. 35.)

3 Vidjeti u tom smislu presudu od 11. srpnja 2024., Meta Platforms Ireland (Predstavništvo), (C-757/22, EU:C:2024:598, t. 58.)

4 Vrabec, H. U., Data Subject Rights under the GDPR, Oxford University Press, Oxford, 2021., str. 64.

5 Mišljenje nezavisnog odvjetnika P. Cruza Villalóna u predmetu Bara i dr, (C-201/14, EU:C:2015:461, t. 74.)

II. Pravni okvir

3. Člankom 13. OUZP-a, naslovljenim „Informacije koje treba dostaviti ako se osobni podaci prikupljaju od ispitanika”, određuje se:

„1. Ako su osobni podaci koji se odnose na ispitanika prikupljeni od ispitanika, voditelj obrade u trenutku prikupljanja osobnih podataka ispitaniku pruža sve sljedeće informacije:

(a) identitet i kontaktne podatke voditelja obrade i, ako je primjenjivo, predstavnika voditelja obrade;

(b) kontaktne podatke službenika za zaštitu podataka, ako je primjenjivo;

(c) svrhe obrade radi kojih se upotrebljavaju osobni podaci, kao i pravnu osnovu za obradu;

(d) ako se obrada temelji na članku 6. stavku 1. točki (f), legitimneinterese voditelja obrade ili treće strane;

(e) primatelje ili kategorije primatelja osobnih podataka, ako ih ima; i

(f) ako je primjenjivo, činjenicu da voditelj obrade namjerava osobne podatke prenijeti trećoj zemlji ili međunarodnoj organizaciji te postojanje ili nepostojanje odluke Komisije o primjerenosti, ili u slučaju prijenosâ iz članaka 46. ili 47. ili članka 49. stavka 1. drugog podstavka upućivanje na prikladne ili odgovarajuće zaštitne mjere i načine pribavljanja njihove kopije ili mjesta na kojem su stavljeni na raspolaganje.

2. Osim informacija iz stavka 1., voditelj obrade u trenutku kada se osobni podaci prikupljaju pruža ispitaniku sljedeće dodatne informacije potrebne kako bi se osigurala poštena i transparentna obrada:

(a) razdoblje u kojem će osobni podaci biti pohranjeni ili, ako to nije moguće, kriterije kojima se utvrdilo to razdoblje;

(b) postojanje prava da se od voditelja obrade zatraži pristup osobnim podacima i ispravak ili brisanje osobnih podataka ili ograničavanje obrade koji se odnose na ispitanika ili prava na ulaganje prigovora na obradu te prava na prenosivost podataka;

(c) ako se obrada temelji na članku 6. stavku 1. točki (a) ili članku 9. stavku 2. točki (a), postojanje prava da se u bilo kojem trenutku povuče privolu, a da to ne utječe na zakonitost obrade koja se temeljila na privoli prije nego što je ona povučena;

(d) pravu na podnošenje prigovora nadzornom tijelu;

(e) informaciju o tome je li pružanje osobnih podataka zakonska ili ugovorna obveza ili zahtjev nužan za sklapanje ugovora te ima li ispitanik obvezu pružanja osobnih podataka i koje su moguće posljedice ako se takvi podaci ne pruže;

(f) postojanje automatiziranog donošenja odluka, što uključuje izradu profila iz članka 22. stavaka 1. i 4. te, barem u tim slučajevima, smislene informacije o tome o kojoj je logici riječ, kao i važnost i predviđene posljedice takve obrade za ispitanika.

3. Ako voditelj obrade namjerava dodatno obrađivati osobne podatke u svrhu koja je različita od one za koju su osobni podaci prikupljeni, voditelj obrade prije te dodatne obrade ispitaniku pruža informacije o toj drugoj svrsi te sve druge relevantne informacije iz stavka 2.

4. Stavci 1., 2. i 3. ne primjenjuju se ako i u onoj mjeri u kojoj ispitanik već raspolaže informacijama."

4. U članku 14. OUZP-a, naslovljenom „Informacije koje se trebaju dostaviti ako osobni podaci nisu dobiveni od ispitanika", navodi se:

„1. Ako osobni podaci nisu dobiveni od ispitanika, voditelj obrade ispitaniku pruža sljedeće informacije:

(a) identitet i kontaktne podatke voditelja obrade i predstavnika voditelja obrade, ako je primjenjivo;

(b) kontaktne podatke službenika za zaštitu podataka, ako je primjenjivo;

(c) svrhe obrade kojoj su namijenjeni osobni podaci kao i pravnu osnovu za obradu;

(d) kategorije osobnih podataka o kojima je riječ;

(e) primatelje ili kategorije primatelja osobnih podataka, prema potrebi;

(f) ako je primjenjivo, namjeru voditelja obrade da osobne podatke prenese primatelju u trećoj zemlji ili međunarodnoj organizaciji te postojanje ili nepostojanje odluke [Europske] [k]omisije o primjerenosti [...]

2. Osim informacija iz stavka 1., voditelj obrade ispitaniku pruža sljedeće informacije neophodne za osiguravanje poštene i transparentne obrade s obzirom na ispitanika:

(a) razdoblje u kojem će se osobni podaci pohranjivati ili, ako to nije moguće, kriterije kojima se utvrdilo to razdoblje;

(b) ako se obrada temelji na članku 6. stavku 1. točki (f), legitimne interese voditelja obrade ili treće strane;

(c) postojanje prava da se od voditelja obrade zatraži pristup osobnim podacima i ispravak ili brisanje osobnih podataka ili ograničavanje obrade koji se odnose na ispitanika i prava na ulaganje prigovora na obradu te prava na prenosivost podataka;

(d) ako se obrada temelji na članku 6. stavku 1. točki (a) ili članku 9. stavku 2. točki (a), postojanje prava da se u bilo kojem trenutku povuče privolu, a da to ne utječe na zakonitost obrade koja se temeljila na privoli prije nego što je ona povučena;

(e) pravo na podnošenje prigovora nadzornom tijelu;

(f) izvor osobnih podataka i, prema potrebi, dolaze li iz javno dostupnih izvora;

(g) postojanje automatiziranog donošenja odluka, što uključuje izradu profila iz članka 22. stavaka 1. i 4. te, barem u tim slučajevima, smislene informacije o tome o kojoj je logici riječ, kao i važnost i predviđene posljedice takve obrade za ispitanika.

3. Voditelj obrade pruža informacije iz stavaka 1. i 2.:

(a) unutar razumnog roka nakon dobivanja osobnih podataka, a najkasnije u roku od jednog mjeseca, uzimajući u obzir posebne okolnosti obrade osobnih podataka;

(b) ako se osobni podaci trebaju upotrebljavati za komunikaciju s ispitanikom, najkasnije u trenutku prve komunikacije ostvarene s timispitanikom; ili

(c) ako je predviđeno otkrivanje podataka drugom primatelju, najkasnije u trenutku kad su osobni podaci prvi put otkriveni.

4. Ako voditelj obrade namjerava dodatno obrađivati osobne podatke u svrhu koja je različita od one za koju su osobni podaci dobiveni, voditelj obrade prije te dodatne obrade ispitaniku pruža informacije o toj drugoj svrsi te sve druge relevantne informacije iz stavka 2.

5. Stavci od 1. do 4. ne primjenjuju se ako i u mjeri u kojoj:

(a) ispitanik već posjeduje informacije;

(b) pružanje takvih informacija nemoguće je ili bi zahtijevalo nerazmjerne napore; posebno za obrade u svrhe arhiviranja u javnom interesu, u svrhe znanstvenog ili povijesnog istraživanja ili u statističke svrhe, podložno uvjetima i zaštitnim mjerama iz članka 89. stavka 1. ili u mjeri u kojoj je vjerojatno da se obvezom iz stavka 1. ovog članka može onemogućiti ili ozbiljno ugroziti postizanje ciljeva te obrade. U takvim slučajevima voditelj obrade poduzima odgovarajuće mjere zaštite prava i sloboda te legitimnih interesa ispitanikâ, među ostalim stavljanjem informacija na raspolaganje javnosti;

[…]”

III. Činjenice u glavnom postupku i prethodno pitanje

5. Društvo AB Storstockholms Lokaltrafik (Javni prijevoz u Stockholmu) (u daljnjem tekstu: SL) pruža usluge javnog prijevoza. To je društvo svoje kontrolore karata opremilo kamerama koje se nose na tijelu. Kamere se koriste za snimanje putnika koji nemaju valjanu kartu prilikom provjere karata i kojima se određuje novčana kazna. Upotrebom kamera koje se nose na tijelu nastoje se spriječiti i dokumentirati prijetnje i nasilje nad kontrolorima te provjeriti identitet putnika koji moraju platiti novčanu kaznu.

6. U okviru svojih nadzornih aktivnosti Integritetsskydsmyndigheten (Švedsko tijelo za zaštitu privatnosti, u daljnjem tekstu: Tijelo za zaštitu privatnosti) ispitivalo je je li SL-ova obrada osobnih podataka prikupljenih uporabom kamera koje se nose na tijelu u skladu s OUZP-om. To je tijelo u lipnju 2021. donijelo rješenje o nadzoru (u daljnjem tekstu: rješenje o nadzoru), koje sadržava određena utvrđenja o upotrebi i radu kamera koje se nose na tijelu. Konkretnije, iz tog rješenja proizlazi da kontrolori karata navedene kamere nose tijekom cijele svoje radne smjene. Kamere neprestano snimaju sliku i zvuk. Imaju takozvanu kružnu memoriju, što znači da se

nakon određenog vremena sav videomaterijal automatski briše. Nakon brisanja snimljeni se materijal trajno briše. Prvotno se snimljeni materijal pohranjivao na dvije minute, no nakon nadzornog postupanja to je razdoblje skraćeno na minutu. Pritiskom na gumb kontrolori karata mogu ukinuti automatsko trajno brisanje snimljenog materijala, čime se jamči da zapis neće nestati. Kontrolore karata upućuje se da automatski ukinu trajno brisanje materijala svaki put kada se određuje novčana kazna kao i u slučaju prijetnji.

7. U svojem rješenju o nadzoru Tijelo za zaštitu privatnosti utvrdilo je kako je SL u razdoblju od prosinca 2018. do datuma donošenja rješenja u lipnju 2021., koristeći se navedenim kamerama u okviru kontrole karata, obradio osobne podatke na način koji se protivi nekoliko odredbi OUZP-a. SL, među ostalim, ispitanicima nije pružio odgovarajuće informacije koje se zahtijevaju člankom 13. OUZP-a. Zbog toga je SL-u naloženo plaćanje upravne novčane kazne u ukupnom iznosu od 16 milijuna švedskih kruna (SEK) (oko 1 422 000 eura), od čega 4 milijuna švedskih kruna (oko 355 000 eura) zbog pružanja neodgovarajućih informacija ispitanicima.

8. SL je rješenje o nadzoru pobijao pred Förvaltningsrättenom i Stockholm (Upravni sud u Stockholmu, Švedska), koji je odbacio tužbu u dijelu u kojem se odnosila na novčanu kaznu zbog pružanja neodgovarajućih informacija.

9. SL je zatim je podnio žalbu Kammarrättenu i Stockholm (Žalbeni upravni sud u Stockholmu, Švedska), koji je ukinuo prvostupanjsku presudu i poništio rješenje o nadzoru u dijelu u kojem je SL-u izrečena novčana kazna zbog pružanja neodgovarajućih informacija ispitanicima. U obrazloženju svoje presude Kammarrätten i Stockholm (Žalbeni upravni sud u Stockholmu) pozvao se na presudu Suda od 11. prosinca 2014., Ryneš (C-212/13, EU:C:2014:2428) (u daljnjem tekstu: presuda Ryneš) koja se odnosi na korištenje sustava nadzornih kamera postavljenog od strane pojedinca u obiteljsku kuću. Prema mišljenju Kammarrättena i Stockholm (Žalbeni upravni sud u Stockholmu), iz te presude proizlazi da u situacijama koje podrazumijevaju videonadzor obveza voditelja obrade da pruži odgovarajuće informacije proizlazi iz članka 11. Direktive 95/46/EZ[6], koji je prethodno odgovarao članku 14. OUZP-a. Nadalje, prema mišljenju Kammarrättena i Stockholma (Žalbeni upravni sud u Stockholmu), tekst članka 13. OUZP-a upućuje na to da je potrebna određena vrsta namjernog djelovanja ispitanika kako bi se smatralo da su osobni podaci prikupljeni od te osobe. To ne može biti slučaj kada su osobni podaci dobiveni kamerom koja se nosi na tijelu. Kammarrätten i Stockholm (Žalbeni upravni sud u Stockholmu) zaključio je da, s obzirom na to da članak 13. OUZP-a nije primjenjiv, ne postoji temelj na kojemu bi Tijelo za zaštitu privatnosti SL-u izreklo novčanu kaznu zbog povrede tog članka.

10. Tijelo za zaštitu privatnosti podnijelo je žalbu protiv presude Kammarrättena i Stockholm (Žalbeni upravni sud u Stockholmu) Högsta förvaltningsdomstolen (Vrhovni upravni sud, Švedska) koji je sud koji je uputio zahtjev, zahtijevajući ukidanje te presude u dijelu u kojem se odnosi na novčanu kaznu zbog nepružanja odgovarajućih informacija ispitanicima.

11. Pred sudom koji je uputio zahtjev Tijelo za zaštitu privatnosti smatralo je da se članak 13. OUZP-a primjenjuje čak i ako ispitanik ne sudjeluje aktivno u prikupljanju podataka. Budući da primjena nadzora kamerom zahtijeva pružanje informacija prije početka obrade osobnih podataka, ispitanik omogućava prikupljanje osobnih podataka svjesnim ulazom u područje koje je pod nadzorom.

[6] Direktiva 95/46/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 24. listopada 1995. o zaštiti pojedinaca u vezi s obradom osobnih podataka i o slobodnom protoku takvih podataka (SL 1995., L 281, str. 31.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 13., svezak 7., str. 88.)

12. Pred sudom koji je uputio zahtjev SL je tvrdio da žalbu treba odbiti. Tvrdio je da se tekstom članka 13. OUZP-a upućuje na to da ispitanik mora svjesno sudjelovati u prikupljanju osobnih podataka. Osim toga, [tvrdio je] da je višeslojni pristup pružanju informacija kad se koristi nadzorna kamera više u skladu sa strukturom članka 14. OUZP-a nego sa strukturom članka 13. OUZP-a. Člankom 14. stavkom 5. točkom (b) te uredbe predviđa se iznimka od obveze pružanja informacija ako se dokaže da je pružanje informacija nemoguće ili bi zahtijevalo nerazmjerne napore. SL je tvrdio da bi se ta iznimka trebala primjenjivati u situacijama koje uključuju uporabu kamera koje se nose na tijelu jer bi bilo nepraktično pružati informacije pojedinačno svakom putniku prije početka bilježenja podataka.

13. Kako bi odlučio je li Tijelo za zaštitu privatnosti s pravom izreklo novčanu kaznu SL-u zbog povrede članka 13. OUZP-a, sud koji je uputio zahtjev nastoji utvrditi primjenjuju li se članak 13. ili članak 14. OUZP-a u situaciji u kojoj se do osobnih podataka došlo kamerom koja se nosi na tijelu. Odluka o tome koja se odredba primjenjuje utječe i na pitanje koje informacije treba pružiti kad obveza pružanja informacija doista nastane, i na to primjenjuje li se neka od iznimaka od obveze pružanja informacija.

14. U tim je okolnostima Högsta förvaltningsdomstolen (Vrhovni upravni sud) odlučio prekinuti postupak i uputiti Sudu sljedeće prethodno pitanje:

„Je li na prikupljanje osobnih podataka kamerom koja se nosi na tijelu primjenjiv članak 13. ili pak članak 14. OUZP-a?”

15. Pisana očitovanja podnijele su stranke glavnog postupka, austrijska i danska vlada te Komisija.

IV. Ocjena

A. Uvodne napomene o dosegu pitanja

16. Pitanje suda koji je uputio zahtjev odnosi se na obveze informiranja koje je imao SL, društvo koje pruža usluge javnog prijevoza, vezano za situacije u kojima njegovi kontrolori karata upotrebljavaju kamere koje se nose na tijelu. Kamere o kojima je riječ nose se na tijelu i snimaju sliku i zvuk[7]. Cilj upotrebe tih kamera uglavnom je sprečavanje i dokumentiranje prijetnji i nasilja nad kontrolorima karata.

17. Iz zahtjeva za prethodno pitanje razvidno je da relevantna obrada spada u područje primjene OUZP-a. Moja analiza stoga ne obuhvaća obradu podataka provedenu u vezi s korištenjem tjelesnih kamera od strane tijela za provedbu zakona, što spada u područje primjene Direktive (EU) 2016/680[8]. Moja će se analiza stoga ograničiti na obvezu pružanja informacija o upotrebi kamera koje se nose na tijelu kada je predmetna obrada obuhvaćena područjem primjene OUZP-a.

[7] Vidjeti točku 6. ovog mišljenja.

[8] Direktiva (EU) 2016/680 Europskog parlamenta i Vijeća od 27. travnja 2016. o zaštiti pojedinaca u vezi s obradom osobnih podataka od strane nadležnih tijela u svrhe sprečavanja, istrage, otkrivanja ili progona kaznenih djela ili izvršavanja kaznenih sankcija i o slobodnom kretanju takvih podataka te o stavljanju izvan snage Okvirne odluke Vijeća 2008/977/PUP (SL 2016., L 119, str. 89. i ispravak SL 2018., L 127, str. 14.). U pogledu razlikovanja područja primjene OUZP-a i Direktive 2016/680, vidjeti presudu od 21. lipnja 2022., Ligue des droits humains (C-817/19, EU:C:2022:491, t. 67. i sljedeće).

18. Također valja naglasiti da se pitanje koje je postavio sud koji je uputio zahtjev odnosi samo na obvezu pružanja informacija koju ima voditelj obrade na temelju članka 13. i članka 14. OUZP-a. Sudu nije postavljeno pitanje o zakonitosti obrade podataka o kojima je riječ na temelju članka 6. OUZP-a.

B. Prikupljanje podataka kamerama koje se nose na tijelu i obveza pružanja informacija ispitaniku: razgraničenje područja primjene članka 13. i članka 14. OUZP-a

19. Svojim pitanjem sud koji je uputio zahtjev u bitnome pita primjenjuju li se članak 13. ili članak 14. OUZP-a koji se primjenjuje u situaciji u kojoj se osobni podaci prikupljaju kamerama koje na tijelu nose kontrolori karata koji rade za društvo koje se bavi pružanjem usluga javnog prijevoza.

20. Člankom 13. i člankom 14. OUZP-a utvrđuje se doseg obveze pružanja informacija koju ima voditelj obrade u odnosu na ispitanika. Članak 13. primjenjuje se ako se osobni podaci prikupljaju od ispitanika (*izravno prikupljanje*), dok se članak 14. primjenjuje ako osobni podaci nisu dobiveni od ispitanika *(neizravno prikupljanje*) [9].

21. Informacije koje treba pružiti u skladu s člancima 13. i 14. OUZP-a uglavnom su isti, iako postoje neke razlike [10]. Najvažnija razlika između tih dviju odredbi odnosi se na *trenutak* u kojem se informacije trebaju pružiti i na moguće *iznimke* od obveze pružanja informacija.

22. U skladu s člankom 13. stavcima 1. i 2. OUZP-a, ako se osobni podaci prikupljaju od ispitanika, informacije se moraju pružiti „u trenutku prikupljanja osobnih podataka”. Ako osobni podaci nisu dobiveni od ispitanika, voditelj obrade mora pružiti informacije iz članka 14. stavaka 1. i 2. OUZP-a u rokovima utvrđenima u članku 14. stavku 3. točkama (a), (b) i (c) OUZP-a. Opće je pravilo da voditelj obrade informacije mora pružiti unutar razumnog roka nakon dobivanja osobnih podataka, a najkasnije u roku od jednog mjeseca, uzimajući u obzir posebne okolnosti obrade osobnih podataka (članak 14. stavak 3. točka (a) OUZP-a). Rok u kojem voditelj obrade mora pružiti informacije razlikuje se u situacijama predviđenima u članku 14. stavku 3. točkama (b) i (c) [11].

23. Kad je riječ o mogućim iznimkama od obveze pružanja informacija, u slučajevima izravnog prikupljanja informacija u skladu s člankom 13. OUZP-a jedina primjenjiva je „ako i u onoj mjeri u kojoj ispitanik već raspolaže informacijama”. U slučaju neizravnog prikupljanja niz mogućih iznimaka od članka 14. stavka 5. OUZP-a je dulji. Te iznimke uključuju situacije u kojima je pružanje informacija „nemoguće ili bi zahtijevalo nerazmjerne napore” (članak 14. stavak 5. točka (b) OUZP-a). U takvim slučajevima voditelj obrade mora „poduzima[ti] odgovarajuće mjere zaštite prava i sloboda te legitimnih interesa ispitanikâ, među ostalim stavljanjem informacija na raspolaganje javnosti”.

[9] Vidjeti moje mišljenje u predmetu Másdi (C-169/23, EU:C:2024:474, t. 23. do 25.). O razlici između izravnog i neizravnog prikupljanja podataka vidjeti, na temelju Direktive 95/46, presudu od 7. studenoga 2013., IPI (C-473/12, EU:C:2013:715, t. 24.).

[10] Konkretnije, u skladu s člankom 13. stavkom 2. točkom (e) OUZP-a, voditelj obrade mora obavijestiti ispitanika o tome je li pružanje osobnih podataka zakonska ili ugovorna obveza, kao i o tome ima li ispitanik obvezu pružanja osobnih podataka i koje su moguće posljedice ako se takvi podaci ne pruže. U skladu s člankom 14. stavkom 1. točkom (d) OUZP-a voditelj obrade mora pružiti informacije o kategorijama osobnih podataka o kojima je riječ. Nadalje, u skladu s člankom 14. stavkom 2. točkom (f) OUZP-a voditelj obrade mora ispitaniku pružiti informacije o izvoru osobnih podataka.

[11] Prema mišljenju Radne skupine za članak 29., Smjernice o transparentnosti na temelju Uredbe 2016/679, 29. studenoga 2017., WP260 rev. 01, st. 28., koje je 25. svibnja 2018. odobrio Europski odbor za zaštitu podataka (u daljnjem tekstu: EDPB) (u daljnjem tekstu: Smjernice WP-a 29 o transparentnosti), najdulji rok u kojem se informacije iz članka 14. moraju dostaviti u svakom slučaju iznosi jedan mjesec.

24. Iz navedenog jasno proizlazi da se doseg obveze pružanja informacija koju ima voditelj obrade razlikuje ovisno o tome primjenjuje li se članak 13. ili članak 14. OUZP-a. Ishod tog utvrđenja utjecat će na pitanja koja nadzorno tijelo mora istražiti kako bi utvrdilo je li došlo do povrede obveze pružanja informacija.

25. Nakon tih općih napomena treba ispitati je li obrada podataka kamerom koja se nosi na tijelu, poput one koja se upotrebljavala u predmetu glavnog postupka, obuhvaćena materijalnim područjem primjene članka 13. ili članka 14. OUZP-a. U tu svrhu treba, u skladu s ustaljenom sudskom praksom, uzeti u obzir ne samo tekst tih odredaba nego i kontekst u kojem se te odredbe nalaze te ciljeve propisa kojeg su dio [12].

26. Kao prvo, što se tiče teksta članaka 13. i 14. OUZP-a, valja istaknuti, kao što je to Sud pojasnio u presudi Másdi, da je materijalno područje primjene članka 14. negativno definirano u odnosu na članak 13. OUZP-a [13]. Kao što to proizlazi iz samih naslova tih odredbi, članak 13. odnosi se na informacije koje treba dostaviti ako se osobni podaci prikupljaju od ispitanika, dok se članak 14. odnosi na one koje se trebaju dostaviti ako osobni podaci nisu dobiveni od ispitanika [14]. Kao što je to Komisija navela u svojim pisanim očitovanjima, te se dvije odredbe *međusobno isključuju*. Uzimajući u obzir tu *dihotomiju*, svi slučajevi u kojima su podaci dobiveni od ispitanika obuhvaćeni su materijalnim područjem primjene navedenog članka 13, a svi slučajevi u kojima podaci nisu dobiveni od ispitanika obuhvaćeni su materijalnim područjem primjene navedenog članka 14. [15].

27. Iz odluke kojom se upućuje zahtjev za prethodnu odluku proizlazi da poteškoća u utvrđivanju materijalnog područja primjene tih odredbi leži upravo u pitanju je li primjena članka 13. OUZP-a uvjetovana time da je ispitanik svjestan prikupljanja njegovih osobnih podataka ili nekim oblikom njegove namjerne radnje pri pružanju podataka (primjerice ispunjavanjem obrasca) [16].

28. U tom pogledu treba istaknuti da pojam „prikupljeni” od ispitanika u smislu navedenog članka 13. stavka 1. OUZP-a ne zahtijeva posebno djelovanje ispitanika. „Prikupljanje” je oblik „obrade” podataka definirane u članku 4. točki 2. OUZP-a. Kao takvo, prikupljanje podataka zahtijeva djelovanje voditelja obrade [17]. Kao što je to pred sudom koji je uputio zahtjev tvrdilo Tijelo za zaštitu privatnosti, aktivnu ulogu u prikupljanju podataka ima voditelj obrade, a ne ispitanik.

29. Komisija i Tijelo za zaštitu privatnosti u svojim su pisanim očitovanjima naveli da se u verzijama članaka 13. i 14. OUZP-a na engleskom, i švedskom, jeziku upotrebljavaju dva različita glagola. Dok se članak 13. odnosi na podatke „prikupljene” od ispitanika („samlas” na švedskom), u članku 14. upućuje se na podatke koji nisu „dobiveni” od ispitanika („erhållits” na švedskom). Međutim, kao što je to istaknula Komisija, u drugim jezičnim verzijama upotrebljava se isti glagol [18] i u svakom slučaju korištenje dvaju različitih glagola, odnosno „prikupiti” i „dobiti” ne

[12] Vidjeti u tom smislu presudu od 28. studenoga 2024., Másdi (C-169/23, EU:C:2024:988, t. 39.).

[13] Presuda od 28. studenoga 2024., Másdi (C-169/23, EU:C:2024:988, t. 48.)

[14] *Ibidem.*

[15] Vidjeti u tom smislu presudu od 28. studenoga 2024., Másdi (C-169/23, EU:C:2024:988, t. 48.).

[16] Vidjeti , točke 9., 11. i 12 ovog mišljenja.

[17] Vidjeti Roßnagel, A., Kapitel I Allgemeine Bestimmungen, Artikel 4 Nr. 2 Begriffsbestimmung „Verarbeitung” u Simitis, S., Hornung, G. i dr., Datenschutzrecht, Datenschutzgrundrechtverordnung, Bundesdatenschutzgesetz, Nomos, Baden-Baden, 2. izdanje,. t. 15.

[18] To je slučaj, primjerice, u francuskoj, njemačkoj i grčkoj jezičnoj verziji OUZP-a.

čini se uopće važnim. To se može zaključiti i iz presude Másdi, u kojoj je Sud objasnio da su osobni podaci koje je voditelj obrade „*dobio*" u smislu članka 14. OUZP-a svi podaci koje taj voditelj obrade „*prikupi* od osobe koja nije ispitanik […]"[19].

30. Dihotomija između članaka 13. i 14. OUZP-a, na koju se upućuje u točki 26. ove presude, pokazuje da osnova za određivanje njihovog materijalnog područja primjene nije aktivno sudjelovanje ispitanika u prikupljanju, već *izvor* podataka. Ako je izvor podataka ispitanik, primjenjuje se članak 13. Za primjenu te odredbe ne bi trebao postojati *posrednik* između ispitanika i voditelja obrade. Ako je izvor podataka bilo koji izvor koji nije ispitanik, primjenjuje se članak 14. Svi ostali izvori mogli bi biti, na primjer, drugi voditelji obrade, javno dostupni izvori ili drugi ispitanici[20].

31. Tekst članka 14. stavka 2. točke (f) OUZP-a potvrđuje da je izvor podataka kriterij za razgraničenje materijalnog područja primjene članaka 13. i 14. Naime, u skladu s tom odredbom, ako podaci nisu dobiveni od ispitanika, voditelj obrade mora obavijestiti ispitanika o „*izvor[u*] osobnih podataka" (moje isticanje).

32. Tekst uvodne izjave 61. OUZP-a također upućuje na to da je izvor podataka kriterij za razlikovanje materijalnog područja primjene članaka 13. i 14. U toj se uvodnoj izjavi navodi da bi „[i]spitaniku tijekom prikupljanja podataka trebalo dati informacije o obradi osobnih podataka koji se odnose na njega, ili *ako se osobni podaci ne uzimaju od ispitanika već su prikupljeni iz drugog izvora*, u razumnom roku ovisno o okolnostima slučaja" (moje isticanje). U toj se uvodnoj izjavi također navodi da bi trebalo dati opće informacije„[a]ko se izvor osobnih podataka ne može dati ispitaniku jer *su upotrebljavani razni izvori*" (moje isticanje).

33. Podaci se mogu izravno prikupljati od ispitanika primjenom raznih metoda. Takvo prikupljanje nije potrebno sudjelovanje ni inicijativa ispitanika u pružanju podataka niti saznanje o prikupljanju. Taj je pristup potvrđen i Smjernicama WP-a 29 o transparentnosti, kojima se predviđa da se članak 13. primjenjuje ili kada ispitanik *svjesno* pruža osobne podatke voditelju obrade ili kada voditelj obrade prikuplja podatke od ispitanika *opservacijom*. Primjeri prikupljanja podataka opservacijom navedeni u Smjernicama uključuju upotrebu automatiziranih uređaja ili softvera za bilježenje podataka, kao što su to kamere[21].

34. U slučaju izravnog prikupljanja podataka opservacijom, svjesnost ispitanika o prikupljanju podataka proizlazi iz primjene članka 13. OUZP-a i obveze koja se njime nalaže voditelju obrade da ispitaniku pruži informacije u trenutku prikupljanja podataka. Drugim riječima, saznanje o prikupljanju podataka nije preduvjet za primjenu članka 13., već bi ona prije bila *posljedica* obveze iz članka 13. OUZP-a da se ispitanika obavijesti (najkasnije) u trenutku dobivanja osobnih podataka.

35. Od trenutka izravnog prikupljanja podataka od ispitanika i upravo zbog takvog prikupljanja voditelj obrade mora pružiti informacije, čime se ispitaniku omogućuje da bude svjestan prikupljanja podataka. Kao što je to tvrdilo Tijelo za zaštitu privatnosti, ako postoji područje koje

[19] Presuda od 28. studenoga 2024., Másdi (C-169/23, EU:C:2024:988, t. 47.) (moje isticanje)

[20] Smjernice o transparentnosti WP-a 29, sttavak 26.

[21] *Ibidem.*

se nadzire, mora postojati odgovarajući znak upozorenja kako bi ispitanik bio svjestan prikupljanja podataka prije ulaska u nadzirano područje, a svjesnim ulaskom u nadzirano područje ispitanik dopušta prikupljanje osobnih podataka [22].

36. Kada je riječ o prikupljanju podataka kamerom koja se nosi na tijelu, poput one o kojoj je riječ u glavnom postupku, kao što je to istaknula austrijska vlada, ispitanik postaje izvor podataka prikupljenih zbog njegove same fizičke prisutnosti u relevantnom području koje je snimljeno tom kamerom.

37. Drukčiji se zaključak, prema kojem se članak 13. primjenjuje samo ako ispitanik aktivno daje podatke, ne smije izvesti iz teksta članaka 13. i 14. OUZP-a ili iz njegovih uvodnih izjava. Konkretnije, suprotno onomu što tvrde SL i danska vlada, takav se zaključak ne smije izvesti iz članka 13. stavka 2. točke (e) OUZP-a, kao što je navedeno u njegovoj uvodnoj izjavi 60. U skladu s tom odredbom, ako se podaci prikupljaju od ispitanika, voditelj obrade mora pružiti informacije o tome „[...] ima li ispitanik obvezu pružanja osobnih podataka i koje su moguće posljedice ako se takvi podaci ne pruže”. Kao što je to Tijelo za zaštitu privatnosti navelo pred sudom koji je uputio zahtjev, informacije o mogućoj obvezi pružanja podataka moraju se pružiti samo ako se one u određenom slučaju zahtijevaju [23]. Članak 13. stavak 2. točku (e) OUZP-a ne smije se tumačiti na način da se njime, radi primjene članka 13., u svim okolnostima, zahtijeva posebna radnja ispitanika.

38. Na sličan se način tekstom članka 14. stavka 1. točke (d) OUZP-a ne upućuje ni na to da ispitanik mora imati aktivnu ulogu u pružanju podataka ni na saznanje o prikupljanju podataka za potrebe primjene članka 13. Člankom 14. stavkom 1. točkom (d) OUZP-a zahtijeva se da voditelj obrade obavijesti ispitanika o kategorijama osobnih podataka o kojima je riječ ako osobni podaci nisu dobiveni od ispitanika. Ne postoji obveza pružanja takvih informacija na temelju članka 13. OUZP-a, iz čega SL i danska vlada zaključuju da se članak 13. primjenjuje ako je ispitanik već svjestan prikupljanja podataka. Međutim, informacije koje se zahtijevaju na temelju članka 14. stavka 1. točke (d) mogu se opravdati činjenicom da voditelj obrade obrađuje podatke iz izvora koji nisu ispitanik i da nije u kontaktu s ispitanikom u trenutku prikupljanja podataka.

39. Stoga tekst članaka 13. i 14. OUZP-a govori u prilog zaključku da je prikupljanje podataka kamerom koja se nosi na tijelu, kao oblik izravnog prikupljanja podataka od ispitanika, obuhvaćeno područjem primjene tog članka 13.

40. Kao drugo, kontekst u kojem se nalaze te odredbe potkrjepljuje takvo tumačenje. Obveze pružanja informacija iz članaka 13. i 14. OUZP-a poseban su izraz načela transparentnosti kojim se uređuje obrada osobnih podataka, kako je utvrđeno člankom 5. stavkom 1. točkom (a) OUZP-a. Na temelju te odredbe osobni podaci moraju biti zakonito, pošteno i transparentno obrađivani s obzirom na ispitanika. Iz toga slijedi da obrada osobnih podataka mora, među ostalim, ispunjavati konkretne zahtjeve transparentnosti u pogledu osobe na koju se takva obrada odnosi [24].

[22] Vidjeti Smjernice EDPB-a 3/2019 o obradi osobnih podataka putem videouređaja, 29. siječnja 2020., t. 113. (u daljnjem tekstu: Smjernice EDPB-a o videonadzoru). Je li ispitanik stvarno razumio informacije posebno je pitanje i ovisi o tome jesu li informacije pružene „u sažetom, transparentnom, razumljivom i lako dostupnom obliku, uz uporabu jasnog i jednostavnog jezika”, u skladu s člankom 12. OUZP-a.

[23] Smjernice WP-a 29 o transparentnosti daju primjer informacija čije bi se pružanje postojećem ili potencijalnom poslodavcu moglo zahtijevati u kontekstu radnog odnosa.

[24] Presuda od 11. srpnja 2024., Meta Platforms Ireland (Predstavništvo) (C-757/22, EU:C:2024:598, t. 53.)

41. Razgraničenje područja primjene članaka 13. i članka 14. OUZP-a s obzirom na izvor podataka omogućuje poštenu i transparentnu obradu. Ako se podaci prikupljaju izravno od ispitanika, ispitaniku se moraju pružiti informacije, odnosno u trenutku prikupljanja. Ako se podaci ne prikupljaju izravno od ispitanika, voditelj obrade ima određeno diskrecijsko pravo pružanja informacija, u razumnom roku, upravo zato što ne postoji izravni kontakt s ispitanikom.

42. U slučaju prikupljanja podataka kamerom koja se nosi na tijelu, neposrednim pružanjem ispitaniku informacija o prikupljanju omogućuje mu se da postane svjestan prikupljanja i tako ostvari svoja prava kao ispitanik u trenutku prikupljanja ili čak prije no što prikupljanje počne. Kao što je to istaknula austrijska vlada, ako ranije postane svjestan prikupljanja podataka, ispitanik može, primjerice, odlučiti da ne uđe u prostor pod nadzorom ili da prilagodi svoje ponašanje.

43. Kad je riječ o praktičnim načinima pružanja informacija, treba imati na umu to da, na temelju članka 12. stavka 1. OUZP-a, voditelj obrade mora poduzimati „odgovarajuće mjere” kako bi se pružile potrebne informacije „u sažetom, transparentnom, razumljivom i lako dostupnom obliku, uz uporabu jasnog i jednostavnog jezika”.

44. Stranke i zainteresirane osobe koje su podnijele pisana očitovanja prihvaćaju kao opću premisu da se, u slučaju nadzora pomoću kamere, podaci moraju pružiti „višeslojniim pristupom”. Smjernicama EDPB-a o videonadzoru pruža se detaljan i praktičan pregled višeslojniog pristupa. Prvi sloj informacija odnosi se na „prvenstveni način na koji voditelj obrade uspostavlja prvu komunikaciju s ispitanikom”. U slučaju videonadzora obično postoji znak upozorenja koji ispitaniku omogućuje da postane svjestan ulaska u područje nadzora. Informacije iz prvog sloja zatim se moraju dopuniti informacijama iz drugog sloja, po mogućnosti upućivanjem na digitalni izvor (npr. QR kod ili adresa internetske stranice), iako bi informacije također trebale biti lako dostupne i u nedigitaliziranom obliku [25].

45. SL i danska vlada tvrdili su da je višeslojni pristup više u skladu s općom strukturom članka 14. OUZP-a, a ne onom članka 13. OUZP-a. Smatraju da bi otežano pružanje informacija u trenutku prikupljanja podataka pri upotrebi kamera koje se nose na tijelu trebalo dovesti do primjene iznimke iz članka 14. stavka 5. točke (b) OUZP-a. Ta se iznimka primjenjuje kada je pružanje informacija „nemoguće ili bi zahtijevalo nerazmjerne napore”. U tom slučaju voditelj obrade mora „poduzima[ti] odgovarajuće mjere zaštite prava i sloboda te legitimnih interesa ispitanikâ”.

46. Ti argumenti nisu mi uvjerljivi. Kao prvo, iz članka 12. OUZP-a proizlazi da se „odgovarajuće mjere” koje voditelj obrade mora poduzeti radi pružanja informacija odnose kako na informacije iz članka 13. tako i na informacije iz članka i 14. To znači da voditelj obrade mora poduzeti odgovarajuće mjere kako bi se pružile informacije u situacijama izravnog i neizravnog prikupljanja podataka.

47. Kao drugo, kao što je to u bitnome istaknulo Tijelo za zaštitu privatnosti, prikladnost mjera ovisi o kontekstu u kojem se podaci prikupljaju i odnosi se, među ostalim, na interes ispitanikâ. Prikupljanje podataka kamerom koja se nosi na tijelu jednako je intruzivno kao i videonadzor te nosi znatne rizike za privatnost ispitanika [26]. Ako voditelji obrade nastoje utvrditi najprikladnije mjere za pružanje informacija ispitanicima, trebalo bi uzeti u obzir načelo transparentnosti i stupanj intruizivnosti sredstava koja se upotrebljavaju za prikupljanje podataka. Iako je općeprihvaćeno da je višeslojni pristup prikladan za videonadzor, koji uključuje znatne rizike za privatnost, isto bi trebalo vrijediti i za prikupljanje podataka kamerama koje se nose na tijelu.

[25] Vidjeti za pojedinosti Smjernice EDPS-a o videonadzoru, t. 112. do 119.

[26] Vidjeti općenito Smjernice EDPS-a o videonadzoru, t. 1. i sljedeće.

48. Kao treće, postoje uvjerljivi argumenti u prilog tome da višeslojni pristup nije „neizvediv” ili „nemoguć” u slučaju kamere koja se nosi na tijelu. Upućivanjem na Smjernice EDPB-a o videonadzoru Tijelo za zaštitu privatnosti, austrijska vlada i Komisija tvrdili su da se višeslojni pristup videonadzoru primjenjuje na sličan način u slučaju kamera koje se nose na tijelu. Neobvezujuća priroda tih smjernica ne mijenja činjenicu da se njima konkretno dokazuje da je višeslojni pristup moguć i izvediv [27].

49. Kao treće, tumačenje prema kojem se članak 13. primjenjuje u slučaju prikupljanja podataka kamerom koja se nosi na tijelu u skladu je s ciljevima koji se nastoje postići propisom u sklopu kojeg su članak 13. i članak 14. OUZP-a. Cilj koji se nastoji postići OUZP-om, kako je naveden u njegovu članku 1. te uvodnim izjavama 1. i 10., sastoji se, među ostalim, od jamčenja visoke razine zaštite temeljnih prava i sloboda pojedinaca, osobito njihova prava na privatnost s obzirom na obradu osobnih podataka, kao što je to utvrđeno člankom 8. stavkom 1. Povelje o temeljnim pravima Europske unije te člankom 16. stavkom 1. UFEU-a [28]. U skladu s tim ciljem, prilikom svake obrade osobnih podataka moraju se, među ostalim, poštovati načela koja se odnose na obradu takvih podataka utvrđena člankom 5. OUZP-a, uključujući načelo transparentnosti.

50. Obveza voditelja obrade da pruža informacije, predviđena člancima 13. i 14. OUZP-a, izraz je načela transparentnosti. Međutim, kao što je već navedeno [29], doseg obveze pružanja informacija razlikuje se ovisno o tome koja se od spomenutih odredbi primjenjuje. Prilikom izravnog prikupljanja informacije je potrebno pružiti odmah. Ako prikupljanje nije izravno, jer se podaci prikupljaju iz drugih izvora, informacije se mogu dostaviti kasnije. OUZP-om se predviđaju različiti rokovi za pružanje informacija upravo zato što je prikupljanje neizravno.

51. Kada bi se prihvatilo da se članak 14. OUZP-a primjenjuje u slučaju prikupljanja podataka kamerom koja se nosi na tijelu, to bi značilo da se ispitanicima informacije ne pružaju u trenutku prikupljanja podataka bez obzira na to što su izvor podataka oni. Kao što su to u bitnome istaknule austrijska vlada i Komisija, to bi moglo ugroziti *effet utile* članka 13. OUZP-a. Naime, voditeljima obrade to bi omogućilo da se suzdrže od davanja informacija ispitanicima odmah, bez obzira na činjenicu da su podaci prikupljeni izravno od tih ispitanika [30]. To stvara rizik da prikupljanje podataka prođe nezapaženo od strane ispitanika te da nastanu prakse prikrivenog nadzora [31]. Takvo zaobilaženje članka 13. OUZP-a predstavljalo bi ozbiljnu povredu prava ispitanika na informacije.

52. U konačnici, kada bi razlikovanje pripadajućih materijalnih područja primjene članaka 13. i 14. OUZP-a ovisilo o tome je li ispitanik stvarno bio svjestan prikupljanja svojih podataka u trenutku tog prikupljanja, granice između tih dviju odredbi postale bi nejasne, a njihova bi primjena ovisila o nasumičnim okolnostima.

[27] O praktičnoj provedbi zahtjeva u području pružanja informacija u slučaju upotrebe kamera koje se nose na tijelu, vidjeti Data Protection Commission (Komisija za zaštitu podataka, Irska), Guidance on the use of body worn cameras or action cameras, 10. siječnja 2020., str. 3., u kojem se navodi da „prikladne mjere za prijenos tih informacija ispitaniku ovise o posebnom kontekstu i okruženju u kojem se podaci prikupljaju i obrađuju te, u slučaju kamera koje se nose na tijelu, one mogu podrazumijevati vidljive obavijesti s informacijama, oznake uz opremu koja sadržava informacije ili poveznice, javne oznake ili druge oblike navođenja relevantnih informacija ili skretanja ispitanikove pažnje na njih.” Vidjeti i Datenschutzkonferenz (DSK) (Konferencija o zaštiti podataka, Njemačka) „Orientierungshilfe der Datenschutzaufsichtsbehörden zu dem Einsatz von Bodycams durch private Sicherheitsunternehmen”, 22. veljače 2019. (u daljnjem tekstu: DSK Orientierungshilfe), str. 4. Iz tih smjernica proizlazi da postoje praktični načini skretanja pažnje ispitanika na relevantnu obradu. Na primjer, pri uključivanju kamere koja se nosi na tijelu, mora se aktivirati optički signal („crveno svjetlo” (*rote Lampe*)), a osobe s kamerama koje se nose na tijelu moraju nositi vidljive oznake poput upozoravajućih jakni sa znakom kamere (*beschriftete Warnwesten mit Kamerasymbto*).

[28] Presuda od 3. travnja 2025., Ministerstvo zdravotnictví (Podaci o zastupniku pravne osobe) (C-710/23, EU:C:2025:231, t. 29.)

[29] Vidjeti točku 41. ovog mišljenja.

[30] Time se ne dovodi u pitanje primjena nijednog ograničenjâ prava ispitanika na informacije pod uvjetima utvrđenima u članku 23. OUZP.

[31] Vidjeti u tom smislu DSK Orientierungshilfe, op. cit., bilješka 28., str. 1.

53. Stoga iz doslovnog, kontekstualnog i teleološkog tumačenja članaka 13. i 14. OUZP-a proizlazi da je, u slučaju prikupljanja podataka kamerom koja se nosi na tijelu, koje predstavlja oblik izravnog prikupljanja podataka od ispitanika, obveza pružanja podataka koju ima voditelj obrade obuhvaćena područjem primjene prve odredbe.

54. Radi cjelovitosti, iznijet ću nekoliko završnih napomena o relevantnosti presude Ryneš za ovaj predmet[32]. U toj je presudi Sud protumačio iznimku od primjene Direktive 95/46 u slučaju isključivo „osobnih ili domaćih" aktivnosti, kako je to utvrđeno člankom 3. stavkom 2. drugom alinejom te direktive. On je u bitnome presudio da se korištenje sustavom nadzornih kamera, koji je fizička osoba ugradila na svoju obiteljsku kuću u cilju zaštite imovine, zdravlja i života vlasnika kuće, ali kojim se nadzire i javni prostor, ne može smatrati isključivo „osobnom ili domaćom" aktivnošću u smislu te odredbe. Stoga takva obrada ne može izbjeći primjenu Direktive 95/46.

55. U točki 34. te presude Sud je presudio da „[i]stodobno, primjena odredbi te direktive dopušta, ako je primjenjivo, uzimanje u obzir, u skladu s, posebno, člankom 7. točkom (f), člankom 11. stavkom 2. i člankom 13. stavkom 1. točkama (d) i (g) zakonitih interesa nadzornika [...]".

56. Upućivanje na članak 11. stavak 2. Direktive 95/46 u toj konkretnoj točki ne znači da Sud tumači prikladnu pravnu osnovu na temelju koje nadzornik može pružati informacije u slučaju videonadzora. Pitanje postavljeno u toj presudi bilo je sasvim različito od pitanja u ovom predmetu jer se odnosilo na primjenu „iznimke koja se odnosi na kućanstvo", a ne na obvezu pružanja informacija. U toj točki Sud samo ilustrira mogućnost uzimanja u obzir legitimnih interesa nadzornika s obzirom na ograničenja i iznimke predviđene Direktivom 95/46. Komisija također pravilno primjećuje da iz zahtjeva za prethodnu odluku u predmetu u kojem je donesena presuda Ryneš proizlazi da je nacionalno nadzorno tijelo u okviru nacionalnog postupka smatralo da je došlo do povrede nacionalnog zakonodavstva kojim se prenosi članak 11. Direktive 95/46.

57. U svakom slučaju, vremenski okvir za pružanje informacija predviđen člankom 14. OUZP-a ne odgovara vremenskom okviru predviđenom člankom 11. Direktive 95/46[33]. Pored navedenoga, zakonodavac Unije pojasnio je razliku između područja primjene članka 13. i područja primjene članka 14. OUZP-a upućivanjem na izvor podataka u svojoj uvodnoj izjavi 61.[34].

58. Zbog toga smatram da navedena presuda Ryneš nije relevantna u ovom predmetu i ne može dovesti do zaključka drukčijeg od onog koji se predlaže u ovom mišljenju.

59. S obzirom na sve navedeno, smatram da članak 13. i članak 14. OUZP-a treba tumačiti na način da se, u situaciji u kojoj se osobni podaci prikupljaju kamerama koje na tijelu nose kontrolori karata koji rade za društvo za javni prijevoz, primjenjuje članak 13. dok se članak 14. ne primjenjuje.

[32] Svoje je rasuđivanje Kammarrätten i Stockholm (Žalbeni upravni sud u Stockholmu) temeljio na toj presudi. U svojim pisanim očitovanjima SL i danska vlada također tvrde da je ta presuda relevantna za ovaj predmet.

[33] U skladu s člankom 11. Direktive 95/46 nadzornik je bio obvezan pružiti informacije osobi čiji se podaci obrađuju „u trenutku bilježenja osobnih podataka ili ako je predviđeno otkrivanje trećoj stranci, najkasnije u trenutku kada su podaci po prvi puta otkriveni".

[34] Kao što je to Komisija istaknula u svojim pisanim očitovanjima, tekst uvodne izjave 61., „[a]ko se osobni podaci ne uzimaju od ispitanika već su prikupljeni iz drugog izvora", nov je u odnosu na Direktivu 95/46. Vidjeti točku 32. ovog mišljenja.

V. Zaključak

60. S obzirom na prethodna razmatranja, predlažem Sudu da na prethodno pitanje koje je uputio Högsta förvaltningsdomstolen (Vrhovni upravni sud, Švedska) odgovori na sljedeći način:

„Članak 13. i članak 14. Uredbe (EU) 2016/679 Europskog parlamenta i Vijeća od 27. travnja 2016. o zaštiti pojedinaca u vezi s obradom osobnih podataka i o slobodnom kretanju takvih podataka te o stavljanju izvan snage Direktive 95/46/EZ (Opća uredba o zaštiti osobnih podataka)

moraju se tumačiti na način da se, u situaciji u kojoj se osobni podaci prikupljaju kamerama koje na tijelu nose kontrolori karata koji rade za društvo za javni prijevoz, primjenjuje članak 13. dok se članak 14. ne primjenjuje.”